

Advarsel efter mark- og vejfredslovens § 17

Udtalt over for justitsministeriet, at jeg måtte nære betænkelighed ved at tilslutte mig ministeriets opfattelse, hvorefter det for at henhøre et forhold under bestemmelsen i mark- og vejfredslovens § 17 havde været tilstrækkeligt, at den pågældende var bekendt med forholdene på stedet, når der dog ikke ved den indkørsel, som den pågældende havde anvendt, ved færdselstavle eller andet lovligt opslag havde været tilkendegivet nærmere vedrørende færdslen.

Tillige udtalt, at justitsministeriet ved sit seneste svar til den pågældende ikke havde opfyldt de krav, der må kunne stilles til indholdet af en begrundelse, for at anse denne for fyldestgørende.

Henstillet til justitsministeriet at foranledige tilkendegivet over for den pågældende, hvorvidt man på det herefter foreliggende grundlag agtede at opretholde en advarsel i henhold til mark- og vejfredslovens § 17.

(J. nr. 1984-305-610).

A klagede over, at justitsministeriet i skrivelser af 8. marts og 2. maj 1984 dels ikke havde fundet grundlag for at ændre et af politimesteren i Odense til ham meddelt pålæg om at holde sig mark- og vejfredsloven efterrettelig, dels ikke havde begrundet afgørelsen.

Det fremgik af sagen, at Skibhusenes Bylaug ved kontrakt af 17. marts 1978 af Odense havneudvalg lejede et areal langs den gamle kanal ved Færgevej, Odense. Den årlige lejeafgift blev fastsat til 35 kr. pr. båd eller have, ligesom lejeren efter kontrakten skulle nedsætte et udvalg til administration af lejemålet.

I skrivelse af 23. marts 1983 fra bl.a. formanden for bylauget blev det forlangt, at A senest den 5. april 1983 fjernede sine ejendele fra det omhandlede, lejede areal, idet han havde »nægtet at betale havneleje på anviste måde for Deres brug af bådehavn m.m., samt overtrådt diverse ordensregler og søgt at tiltage Dem råderet over dele af areal og anløbspladser ved Odense gamle kanal, som Skibhusenes Bylaug disponerer over«.

I skrivelse af 6. april 1983 til bylauget anførte A bl.a., at bylauget ikke i henhold til lejekontrakten havde nogen råderet over fortøjningspladserne i vandet.

Den 6. april 1983 anmeldte bylauget A til politiet for overtrædelse af mark- og vejfredsloven og vandløbsloven »ved d. 28. marts om eftermiddagen, som led i en systematisk række af lignende hændelser, i et område, som Skibhusenes Bylaug har lejemål på, trods protest og bortvisning, at have haft bil parkeret,

FOB nr. 84.72

motorbåd fortøjet, byggematerialer oplagret og foretaget byggeri af bådebro ...«.

I anledning af anmeldelsen foretog politiet en række undersøgelser i sagen, herunder ved flere afhøringer af A og bylaugets formand, og i skrivelser af 8. juli 1983 til A og bylaugets formand meddelte politimesteren i Odense herefter, at han havde besluttet at opgive tiltale mod A for overtrædelse af mark- og vejfredsloven.

Efter at bylauget havde klaget over afgørelsen til statsadvokaten for Fyn m.v., meddelte politimesteren i Odense i skrivelse af 8. september 1983 A, at statsadvokaten havde besluttet at genoptage efterforskningen i sagen.

Efter fornyede undersøgelser i sagen, herunder optagelse af fotos af skiltning og tilkørselsforhold til det omhandlede område og yderligere afhøringer af anmelderen, meddelte politimesteren i Odense i skrivelse af 16. november 1983, idet påtale i øvrigt blev undladt, A pålæg om »at holde Dem bestemmelserne i mark- og vejfredsloven efterrettelig i anledning af, at De i en periode fra den 28. marts 1983 til den 7. november 1983 flere gange ugentlig har parkeret Deres personbil ... på et af Skibhusenes Bylaug lejet areal langs den gamle kanal ved Færgevej, Odense«.

I en til statsadvokaten for Fyn m.v. oversendt skrivelse klagede A over den advarsel, politimesteren havde meddelt ham, idet han henviste til, at et kort ophold ikke kunne karakteriseres som parkering, ligesom han anførte, at forbudet ikke blev håndhævet i forhold til andre bilister.

I en skrivelse til A fandt statsadvokaten ikke anledning til at ændre politimesterens afgørelse om at meddele ham en advarsel for at have overtrådt mark- og vejfredslovens § 17. Statsadvokaten vedlagde en afskrift af bestemmelsen.

I en skrivelse påklagede A statsadvokatens afgørelse til rigsadvokaten, idet han anførte, at der ikke, således som der blev stillet krav om i den nævnte bestemmelse, sås at have været noget opslag på området med en tilkendegivelse af, at færdsel med bil var forbudt.

I en skrivelse af 26. januar 1984 til A anførte rigsadvokaten bl.a., »at ifølge § 5 i de af bylauget udfærdigede vedtægter for benyttelse af det lejede areal ved den gamle kanal må parkering kun finde sted på de dertil anviste pladser, samt at vedtægterne er slået op på en opslagstavle på det nævnte område. Jeg kan herefter meddele, at jeg ikke finder grundlag for at omgøre statsadvokatens afgørelse, idet heller ikke jeg finder grundlag for at kritisere, at politiet har fundet den af Dem foretagne parkering i strid med mark- og vejfredslovens § 17, og at politiets opfattelse er meddelt Dem i form af en udenretlig advarsel«.

I en skrivelse indbragte A rigsadvokatens afgørelse for justitsministeriet. A anførte i den forbindelse, at efter punkt 5 i »Love og regler« for Skibhusenes Have og Baadeklub var det alene i perioden 1. november til 1. april, at der ikke måtte køres med bil på området, og at undtagelse herfra i øvrigt var gjort for »folk der skal ned med tungt grej og lignende«. A oplyste, at han skulle ned med tungt grej og lignende. A anførte endvidere, at der ikke så sent som den 29. januar 1984 havde været slået vedtægter op på en opslagstavle i området, og at det ikke over for ham var oplyst, hvilke pladser der var anvist.

Efter at justitsministeriet i skrivelse af 8. marts 1984 havde meddelt, at ministeriet »ikke finder grundlag for at ændre politimesterens afgørelse«, klagede A i skrivelse af 14. marts 1984 til mig dels over afgørelsen og dels måden at meddele afgørelsen på.

Jeg fandt det rettest at oversende skrivelsen af 14. marts 1984 til justitsministeriet som en anmodning fra A om en nærmere begrundelse for justitsministeriets afgørelse.

I skrivelse af 2. maj 1984 til A gengav justitsministeriet indholdet af bestemmelsen i mark- og vejfredslovens § 17 og tilføjede:

»Politimesteren i Odense anså det i den foreliggende sag efter forelæggelse for statsadvokaten for Fyn m.v. for tilstrækkeligt - i stedet for at rejse tiltale mod Dem - at meddele Dem den i skrivelse af 16. november 1983 nævnte advarsel.

Justitsministeriet kan tilslutte sig politimesterens opfattelse og kan henholde sig til skrivelse af 8. marts 1984.«

I en klage til mig anførte A, at justitsministeriets skrivelse af 2. maj 1984 blot indeholdt en i forvejen kendt sagsbeskrivelse og ikke den af ham ønskede begrundelse, hvorfor han måtte fastholde, at han ikke havde overtrådt den af justitsministeriet givne bestemmelse.

I udtalelser i anledning af klagen til mig henholdt politimesteren i Odense, statsadvokaten for Fyn m.v., rigsadvokaten og justitsministeriet sig alle til de trufne afgørelser.

Da jeg efter min gennemgang af sagen ikke fandt at kunne lægge til grund, at der også ved indkørslen fra den vej, som A efter det foreliggende anvendte for at komme til sin båd, var sket opslag af vedtægt for benyttelse af det omhandlede areal, sådan som det ellers fremgik af teksten til et af de tidligere nævnte fotos, anmodede jeg om en fornyet udtalelse. Jeg anmodede specielt oplyst, om det af A udviste forhold også på denne baggrund kunne henføres under bestemmelsen i mark- og vejfredslovens § 17.

I de supplerende udtalelser anførte henholdsvis politimesteren i Odense, statsadvokaten for Fyn m.v. og rigsadvokaten, at det opslag af vedtægterne, der var sket på vejen langs kanalen, i sig selv var tilstrækkeligt til at opfylde det krav om skiltning eller lignende, der fremgår af mark- og vejfredslovens § 17. Politimesteren og rigsadvokaten bemærkede i øvrigt, at A efter oplysningerne i sagen måtte formodes at være bekendt med de for arealet gældende vedtægter.

Justitsministeriet anførte i sin udtalelse at have fundet det tilstrækkeligt godtgjort, at A, der efter det oplyste var bekendt med forholdene på stedet, under de foreliggende omstændigheder havde udvist et forhold, som kunne henføres under bestemmelsen i mark- og vejfredslovens § 17.

| I en skrivelse af 30. november 1984 til A udtalte jeg følgende:

»Anklagemyndighedens og justitsministeriets afgørelser er som nævnt truffet i henhold til § 17 i lov om mark- og vejfred, jfr. lov nr. 107 af 31. marts 1953 med senere ændringer. Bestemmelsen har følgende indhold: »Den, som uden ejerens tilladelse eller anden hjemmel færdes på anden mands grund eller som færdes ad en privat vej, hvor det ved færdselstavle eller andet lovligt opslag er tilkendegivet, at færdsel eller færdsel af den pågældende art er forbudt, straffes med bøde.«

Ved min bedømmelse af sagen må jeg lægge til grund, at det udlejede areal langs den gamle kanal i den foreliggende sammenhæng er blevet anset for (eller sidestillet med) »en privat vej«, og at færdsel m.v. på området derfor kun vil kunne anses for stridende mod bestemmelsen i mark- og vejfredslovens § 17, hvis »det ved færdselstavle eller anden lovligt opslag er tilkendegivet, at færdsel eller færdsel af den pågældende art er forbudt«. Jeg må endvidere lægge til grund, at De for at komme til Deres båd har anvendt indkørslen fra Færgevej, og at der ikke ved denne indkørsel ved færdselstavle eller andet lovligt opslag er tilkendegivet nærmere vedrørende færdslen.

På denne baggrund og idet jeg i øvrigt henviser til forarbejderne til mark- og vejfredslovens § 17, således som de fremgår af betænkning angående revision af mark- og vejfredsloven (1952) s. 55 (afspærring som alternativ til afmærkning), må jeg nære betænkelighed ved at tilslutte mig anklagemyndighedens og justitsministeriets opfattelse, hvorefter forholdet har kunnet henføres under den nævnte bestemmelse.

Jeg bemærker herved, at det efter min opfattelse må være uden betydning, om De på anden måde måtte være bekendt med de for arealets benyttelse gældende vedtægter.

Den endelige afgørelse vedrørende fortolkningen af bestemmelsen i mark- og vejfredslovens § 17 hører under domstolene.

Jeg har derfor fundet at måtte indskrænke mig til at gøre justitsministeriet bekendt med min opfattelse, men har samtidig henstillet til justitsministeriet at foranledige tilkendegivet over for Dem, hvorvidt man på det nu foreliggende grundlag agter at opretholde den meddelte advarsel.

Med hensyn til Deres klage over justitsministeriets manglende begrundelse i forbindelse med afgørelserne bemærker jeg, at forvaltningsmyndigheders pligt til at begrunde afgørelser, samtidig med at disse udfærdiges, antages at være begrænset til tilfælde, hvor en begrundelsespligt er foreskrevet i loven. Derimod er det almindeligt antaget i den forvaltningsretlige litteratur og i forvaltningsmyndighedernes praksis, at efterfølgende begrundelse regelmæssigt bør gives, når der fremsættes anmodning herom. Der henvises herved eksempelvis til betænkning nr. 657/1972 om begrundelse af forvaltningsafgørelser og administrativ rekurs m.v. s. 22 ff.

Da der ikke har foreligget en lovbestemmelse om pligt for justitsministeriet til at begrunde sin afgørelse i en sag som den foreliggende, kan det ik-

ke give mig grundlag for kritik, at justitsministeriet ikke samtidig med afgørelsen af 8. marts 1984 gav Dem en nærmere begrundelse herfor.

I skrivelse af 28. marts 1984 oversendte jeg Deres skrivelse af 14. marts 1984 til justitsministeriet som en anmodning fra Dem om en nærmere begrundelse for justitsministeriets afgørelse.

I skrivelsen af 2. maj 1984 begrænsede justitsministeriet sig til at gengive indholdet af mark- og vejfredslovens § 17, hvoraf De tidligere ved statsadvokatens foranstaltning havde modtaget en afskrift, og i øvrigt til at oplyse, at ministeriet kunne tilslutte sig politimesterens afgørelse og den form, hvori den er tilkendegivet.

Jeg er enig med Dem i, at justitsministeriet ikke ved skrivelsen af 2. maj 1984 har opfyldt de krav, der må kunne stilles til indholdet af en begrundelse, for at anse denne for fyldestgørende.

Jeg har samtidig hermed gjort justitsministeriet bekendt med min opfattelse.«

I en skrivelse af 11. december 1984 oplyste justitsministeriet, at det havde ophævet den meddelte advarsel.

Jeg meddelte herefter justitsministeriet, at jeg havde taget det i skrivelsen af 11. december 1984 anførte til efterretning, og at jeg herefter ikke foretog videre i sagen.